

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **TENA OIL CZ s.r.o.**, Pobřežní 394/12, Praha 8 – Karlín, zast. advokátkou Mgr. Táňou Horvath Čapkovou, Budapeštská 1491/5, Praha 10 - Hostivař, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2018, čj. 46782/18/5100-41458-711929, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2021, čj. 8 Af 40/2018-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) vydal dne 20. 8. 2018 vůči žalobkyni (stěžovatelce) čtyři zajišťovací příkazy podle § 167 odst. 1 daňového řádu v souhrnné výši přes 26 mil. Kč, a to za zdaňovací období prosinec 2017 až březen 2018. Dle správce daně se stěžovatelka zapojila do podvodného řetězce za účelem krácení DPH. Proto jí nenáleží již uplatněný nárok na odpočet DPH u zdanitelných plnění přijatých od společnosti BEZ H2O s.r.o., která se měla v podvodném řetězci nacházet před stěžovatelkou. Ještě předtím, než správce vydal zajišťovací příkazy, konala též Policie České republiky. V souvislosti se zahájením trestního stíhání zajistila dne 2. 8. 2018 podle § 79g odst. 1 trestního řádu peněžní částku na účtech stěžovatelky až do výše 69 501 316 Kč, a to jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti.

[2] Stěžovatelka se proti zajišťovacím příkazům neúspěšně odvolala. Následně se proti odmítavému rozhodnutí žalovaného bránila žalobou u městského soudu, který ji však zamítl.

[3] Stěžovatelka podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda je

v této věci přípustný souběh zajištění náhradní hodnoty dle trestního řádu a zajišťovacích příkazů dle daňového řádu. Dle stěžovatelky správce daně měl při vydávání zajišťovacích příkazů zohlednit, že peníze na jejích účtech zajistila Policie ČR a že může svou případnou budoucí pohledávku z těchto prostředků uspokojit.

[4] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout, jelikož je námitka stěžovatelky nedůvodná. Oba zajišťovací instituty se liší jak účelem, tak i výkonem. Trestní řízení má jiné cíle, než správa daní, a správce daně tak nemůže předjímat, k jakým účelům budou prostředky zajištěné Policií ČR využity. Nadto dle žalovaného stěžovatelka neprokázala, že by došlo k poškození jejího majetku v nepřiměřené výši.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Ze správního spisu plyne, že Policie ČR zajistila částku 69,5 mil. Kč jako náhradní hodnotu za výnos z trestné činnosti. Dle policejního usnesení jde o částku, o kterou si společnost BEZ H2O jako měsíční plátce DPH snížila svou daňovou povinnost za zdaňovací období březen 2017 až duben 2018.

[7] NSS k tomu uvádí následující.

[8] Jde-li o zajištění odlišných nároků, pak souběhu zajišťovacích institutů nic nebrání. Trestní řád sice umožňuje, aby byl ze zajištěných prostředků uhrazen nárok správce daně (za podmínek § 79e odst. 2 trestního řádu). To ale neznamená, že je zajištění dle trestního řádu natolik jisté, aby již nebylo třeba vydávat zajišťovací příkaz dle daňového řádu. Samotný správce daně nemůže s jistotou předvídat, k čemu budou prostředky zajištěné orgány činnými v trestním řízení přesně použity. Po uspokojení jiných nároků (kupříkladu případné daňové povinnosti společnosti BEZ H2O) nemusí zbýt dost peněz i pro uspokojení případné daňové povinnosti stěžovatelky.

[9] Zajištění dle trestního řádu ale nemusí představovat dostatečně pevnou záruku ani v případě, kdy prostředků zbyde dost. Aby mohly být prostředky zajištěné Policií ČR vydány správci daně, musí být již nárok správce daně dostatečně jasný, tedy musí být vyměřena daň, která je zároveň splatná. Zajištěné prostředky ale mohou být orgány činnými v trestním řízení vydány zpět stěžovateli dříve, než se tak stane. Zajištění dle trestního řádu tedy automaticky negarantuje budoucí uspokojení správce daně.

[10] Souběh obou institutů je přípustný i v případě, že by se zajišťovací příkaz týkal stejné daňové povinnosti jako zajištění dle trestního řádu. Z výše uvedených důvodů totiž zajištění prostředků policií ani tak nepředstavuje pro správce daně dostatečnou záruku, že tyto peníze budou skutečně moci být využity pro úhradu případné daňové povinnosti.

[11] V takovém případě by rovněž zásadně nemělo dojít k přílišnému zatížení daňového subjektu, kdy určitá částka je zajištěna policií a nad její rámec ještě i další peníze správcem daně. Ustanovení § 79e odst. 2 trestního řádu sice stanoví, že se pro úhradu takového nároku přednostně použije věc nedotčená rozhodnutím o zajištění (tedy prostředky subjektu nad rámec zajištění). Pokud je však eventuální daňová povinnost zajištěna správcem daně, pomíjí jeden z důvodů, proč byly peníze zajištěny orgánem činným

v trestním řízení. Ten by tak měl v souladu s §79f odst. 1 trestního řádu posoudit, zda je jeho zajištění stále v daném rozsahu třeba, a eventuálně zajištěnou částku poměrně snížit. To samé by mělo nastat i v případě, že subjekt již žádné další prostředky nedotčené zajištěním v danou chvíli nemá. K duplicitnímu zajištění by tak nemělo dojít ani v budoucnu, kdyby subjekt další prostředky nad rámec rozhodnutí o zajištění dle trestního řádu získal.

[12] Pokud jsou tedy splněny ostatní zákonné podmínky pro užití zajišťovacího příkazu (které stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybňuje), nepředstavuje existence zajištění dle trestního řádu automaticky překážku pro vydání zajišťovacího příkazu dle daňového řádu.

[13] Městský soud v bodě 85 rozsudku uvádí, že výsledek daňového řízení neovlivňuje výsledek řízení daňového a naopak. Stěžovatelka k tomu správně uvádí, že i trestní a daňové řízení může být v některých ohledech provázáno (například nutnost zohlednění sankce uložené správcem daně při ukládání sankce trestní, jak plyne například z usnesení velkého senátu trestního kolegia NS ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016, č. 15/2017 Sb. rozh. tr.). To však na správnosti závěrů žalovaného a městského soudu nic nemění. Z důvodů uvedených výše nelze provázanost dovozovat v případě zajišťovacích institutů. Ty jsou na sobě procesně nezávislé a sledují jiné procesní účely – řádný průběh trestního řízení a řádnou správu a výběr daně. Oba instituty jsou funkčně odlišné a navzájem si negarantují naplnění účelu toho druhého. Nemožnost nebo právní limitace jejich souběhu by byla na místě pouze v okamžiku, pokud by byly co do funkce a účelu prakticky totožné, jako je tomu kupříkladu právě v otázce sankcí (viz též rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *A a B proti Norsku*, č. 24130/11 a č. 29758/11, ze dne 15. 11. 2016).

[14] Závěr městského soudu o odlišných účelech obou institutů je tedy správný a stěžovatelčina námitka je nedůvodná. NSS proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[15] Stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Ani žalovaný nemá nárok na náhradu nákladů řízení, jelikož mu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu